

УДК 347.7:001.89

DOI 10.37772/2518-1718-2025-3(51)-8

АДАПТАЦІЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ДО ПОТРЕБ НАУКИ¹

У статті розглянуто зміни, внесені Законом України № 4510-ІХ від 19.06.2025 р (далі – Закон № 4510-ІХ) щодо вдосконалення механізму залучення приватних інвестицій з використанням механізму публічно-приватного партнерства (далі – ППП). Досліджено законодавчі новели, спрямовані на розширення сфери застосування публічно-приватного партнерства у сфері освіти, науки та науково-технічної діяльності. Наголошено, що попри прогресивний характер оновлень, Закон № 4510-ІХ не врегульовує питання реалізації ППП у зазначених сферах належним чином. Автором висловлено ряд зауважень щодо юридичної техніки, неузгодженості термінів та недостатній увазі до специфіки реалізації ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності. Зокрема, звернено увагу на термінологічну неузгодженість між поняттями «приватний інвестор» і «приватний партнер». Підкреслено, що чинні процедури аналізу ефективності проектів ППП є певною мірою фінансово-центричними і недостатньо враховують науково-технічні показники результативності. Обґрунтовано потребу у впровадженні поетапної моделі реалізації ППП з проміжною оцінкою досягнутих результатів і можливістю корекції зобов'язань сторін. Вказано на потенційні перешкоди через обмеженість застосування ППП щодо проектів дослідницької та інноваційної інфраструктури, зокрема, на невиправдане обмеження створення інноваційних підприємств виключно на базі закладів освіти. Доведено, що такий підхід звужує потенційні можливості залучення приватного сектору до розвитку наукової та дослідницької інфраструктури. У зв'язку з цим автором запропоновано три варіанти удосконалення законодавства: вилучення надмірних обмежень із Закону України «Про освіту»; деталізація норм щодо ППП у спеціальних законах («Про наукові парки», «Про індустриальні парки» тощо); або внесення узагальненої статті про особливості ППП у сфері науки та досліджень до Розділу VIII Закону України «Про публічно-приватне партнерство».

Ключові слова: державно-приватне партнерство, правове забезпечення, дослідницька інфраструктура, інноваційна інфраструктура, інноваційні підприємства, наукові парки

Постановка проблеми. Розвиток наукової та науково-технічної діяльності вимагає значних економічних надходжень, що стає особливо помітним при розбудові дослідницької інфраструктури. У зв'язку з обмеженістю державних ресурсів, актуальності набуває розвиток моделей співпраці публічного та приватного секторів. Прийняття Закону № 4510-ІХ, що оновлює правове регулювання публічно-приватного партнерства (ППП), створює передумови для активізації приватних інвестицій у суспільно важливі сфери, зокрема у сферу освіти, наукової та науково-технічної діяльності. Водночас окреслена сфера має специфічні риси, які ускладнюють пряме застосування загальних положень ППП. Висока невизначеність наукових результатів, тривалі цикли реаліза-

ції проектів та непрямая економічна вигода вимагають особливих правових підходів. У зв'язку з цим автором пропонується дослідження адаптованості Закону № 4510-ІХ до впровадження механізмів ППП у сфері науки, зокрема, при розбудові дослідницької інфраструктури.

Мета статті. Визначити правові фактори, що ускладнюють застосування механізму ППП в сфері наукової та науково-технічної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання правового забезпечення організації та функціонування державно-приватного партнерства в Україні досліджували такі вітчизняні науковці як В. Б. Ясінський, Г. Чумакова, С. Мінчев, Т. Губанова. Проблема розвитку дослідницьких інфраструктур

¹ Статтю підготовлено в межах фундаментальної теми «Правові механізми нової науково-дослідницької інфраструктури» РК УкрІНТЕІ № 0121U113768, 2025 р.

стала предметом розгляду С. В. Глібоко, А. Любич, В. Кохан, О. Головащенко. Попри внесок перелічених дослідників у розуміння предмету, законодавчі новели актуалізують потребу дослідження сучасного стану застосування механізму ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності, зокрема, для розбудови дослідницької інфраструктури.

Виклад основного матеріалу. 30 липня 2025 року Президентом України було підписано Закон № 4510-ІХ про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення механізму залучення приватних інвестицій з використанням механізму державно-приватного партнерства (Проект Закону № 7508, реєстр. від 01.07.2022) [1]. Зазначений акт оновлює Закон України «Про державно-приватне партнерство» (що відтепер перейменується на публічно-приватне партнерство), а також ряд пов'язаних нормативно-правових актів. Враховуючи важливість механізмів ППП для розвитку вітчизняної науки (зокрема, розбудови дослідницької інфраструктури), актуальним питанням є дослідження його позитивних та негативних сторін.

Прийняття Закону № 4510-ІХ стало прогресивним кроком до модернізації та спрощення механізму ППП в Україні. Зокрема, законодавець впровадив нові сфери застосування ППП, розширив розуміння «об'єкту ППП», уніфікував форму договору ППП, забезпечив можливість укладання договору з новими публічними партнерами, запровадив грантову форму фінансування, вдосконалив процедури підготовки ППП (зокрема допорогову та спрощену процедуру) та процедуру відбору приватного партнера (торги з обмеженою участю, відкриті торги, конкурентний діалог), дозволив вибір права для договорів та вирішення спору, покращив гарантії прав приватного партнера, передбачив особливості регулювання ППП в окремих сферах (будівництво автомобільних доріг та житла, а також ринки з природними монополіями) [2].

Разом з тим в правовому регулюванні ППП в Україні все ще залишаються проблеми. Так, дослідження чинного законодавства та Закону № 4510-ІХ дозволяє зробити висновок, що розвитку ППП перешкоджає неузгоджена інституційна підтримка: нечіткий розподіл повноважень між Мінекономіки, Агенцією з питань підтримки державно-приватного партнерства, галузевими й місцевими комісіями та проектними офісами, а також недостатня методична й організаційно-технічна підтримка місцевих комісій, які реалізують проекти без централізованого супроводу. У зв'язку з цим для підвищення ефективності інституційної підтримки ППП необхідним залишається більш явне розмежування компетенції відповідальних органів (зокрема закріплення статусу проектних офісів при міністерствах в Законі України

«Про публічно-приватне партнерство»), а також посилення підтримки супроводу проектів ППП на місцевому рівні [3, с. 188].

Для розвитку вітчизняної науки позитивною новелою Закону № 4510-ІХ стало розширення статті 4 Закону України «Про публічно-приватне партнерство» щодо сфери застосування ППП, а саме додавання до неї сфери «освіти, наукової і науково-технічної діяльності». Такий крок, зокрема, закладає передумови для перенесення переваг ППП на розвиток дослідницької інфраструктури в Україні. Проте ефективно застосування ППП у зазначеній сфері може бути знижене через обмежуючі формулювання та недостатню увагу Закону № 4510-ІХ до специфіки наукових проектів.

Текст Закону № 4510-ІХ не закладає до Закону України «Про публічно-приватне партнерство» положень щодо особливостей здійснення ППП у сфері освіти, науки та наукової діяльності, хоча цей напрям має власну специфіку. У той же час загальні положення щодо ППП вирізняються певним фінансово-центричним характером. Наприклад, пункт 4 статті 9 Закону № 4510-ІХ закріплює правила визначення строку відшкодування інвестицій з урахуванням внутрішньої норми прибутку грошового потоку приватного партнера. Проте фінансові надходження від діяльності дослідницьких інфраструктур складно передбачити та зазвичай вони не відображають реальну цінність та ефективність таких об'єктів.

Правила аналізу ефективності, передбачені статтею 11 Закону № 4510-ІХ, вимагають детального обґрунтування економічних та фінансових показників, соціальних результатів та екологічних наслідків реалізації ППП. Разом з тим для проектів ППП у науковій сфері доцільно було б зробити фокус на наукових показниках. Хоча формально вони можуть охоплюватися «соціальними показниками», доречним виглядає обов'язкова конкретизація науково-технічних метрик: кількість публікацій/патентів, підготовлені кадри, години доступності наукового обладнання спільного користування (beamtime) тощо.

Нарешті, специфіка реалізації проектів в сфері наукової та науково-технічної діяльності може обумовлювати необхідність особливих процедур для керування ризиками. Такі проекти характеризуються високою технологічною динамікою, невизначеністю наукового результату, залежністю від тривалих циклів досліджень та необхідністю періодичного оновлення матеріальної бази. З огляду на це доцільно передбачити етапну модель реалізації проектів ППП у сфері науки, яка включатиме проміжну оцінку досягнутих результатів науково-технічного розвитку, ефективності використання ресурсів і потенціалу подальшої комерціалізації. Аналогічні підходи застосовуються у ЄС, зокрема, в рамках утворення

Спільнот знань та інновацій (KICs) від Європейського інституту інновацій та технологій (EIT), де передбачено поетапне фінансування з контролем науково-технічних та економічних показників, а продовження підтримки залежить від досягнення погоджених показників результативності [4, с. 178–179].

Наразі Закон № 4510-IX деталізує умови застосування ППП у сферах освіти та науки (ігноруючи науково-технічну діяльність) лише шляхом внесення змін до Законів України «Про фахову передвищу освіту» та «Про освіту». Перший закон в цьому контексті фокусується виключно на співпраці з метою «розвитку фахової передвищої освіти», проте другий закон регулює співпрацю з метою «розвитку освіти і науки». Прийняті зміни до статті 81 Закону України «Про освіту» передбачають, серед іншого, «співпрацю з приватним інвестором» щодо «утворення та/або спільного фінансування і експлуатації інноваційних підприємств (інноваційних центрів, технопарків, технополісів, інноваційних бізнес-інкубаторів тощо) на базі існуючих закладів освіти».

Варто відзначити, що в первісних редакціях Проекту Закону № 4510-IX наведена стаття оперувала терміном «приватний партнер», однак в остаточному підписаному варіанті він був замінений на «приватний інвестор». Обрана термінологія звужує зміст цієї статті та спричиняє неузгодженість між оновленим Законом України «Про освіту» та оновленим Законом України «Про публічно-приватне партнерство», що використовує термін «приватний партнер». На думку автора, такий підхід деформує розуміння ППП, яке за своєю сутністю передбачає співпрацю публічного та приватного сектора та не зводиться виключно до залучення інвестицій.

Формами здійснення ППП відповідно до статті 5 Закону № 4510-IX є концесійний договір та «договір ППП». Дійсно, договір ППП є наближеним до відносин інвестування, оскільки, згідно з пунктом 6 статті 1, передбачає взяття та виконання приватним партнером перед публічним партнером обов'язку щодо повного або часткового фінансування об'єкта ППП. Проте відносини за договором ППП охоплюють ширший спектр взаємних обов'язків, аніж інвестування – зокрема, обов'язок технічного обслуговування об'єкту ППП, можливе передання приватному партнеру права на його управління чи експлуатацію, а також права надання суспільно значущих послуг. Так само концесійний договір, що також є формою здійснення ППП, не зводиться до відносин інвестування, а передбачає створення та управління об'єктом концесії, а також надання суспільно значущих послуг.

Щодо переліку інноваційних підприємств, наведених у статті 81 оновленого Закону України «Про освіту», то фактично він дублює дефініцію іннова-

ційного підприємства з Закону України «Про інноваційну діяльність». Такий підхід можна вважати недоліком юридичної техніки, оскільки він призводить до паралельного існування двох переліків інноваційних підприємств, що може спричинити потенційні колізії при подальшому внесенні змін до відповідних законів. Водночас при використанні понять «інновація» та «інноваційний проект» в Законі № 4510-IX прямо вказується, що вони вживаються у значеннях, наведених у Законі України «Про інноваційну діяльність». Позитивною рисою самого переліку можна назвати його невичерпність. Проте серед типів інноваційних підприємств, що були прямо зазначені, бракує, наприклад, наукових та індустріальних парків. Хоча наведений у статті перелік передбачає розширене тлумачення, ігнорування таких важливих складових інноваційної інфраструктури може спричинити негативний вплив на реалізацію ППП щодо зазначених об'єктів.

Окрім того, обов'язкова належність інноваційних підприємств до бази закладів освіти обмежує перелік можливих партнерів. На думку автора, така вимога є деструктивною, оскільки необгрунтовано усуває з ППП частку потенційних партнерів. Зазначене обмеження могло б розглядатися як доцільне, якщо б законодавець прагнув врегулювати Законом України «Про освіту» виключно приватне партнерство у сфері освіти, проте стаття 81 вказує на сферу «освіти та науки». Фактично це блокує ініціативи ППП зі створення інноваційних підприємств на базі державних установ поза межами закладів освіти (наприклад, на базі НДІ). Зокрема, це стосується наукових парків, які відповідно до статті 3 Закону України «Про наукові парки» можуть створюватися як на базі закладів вищої освіти, так й в наукових установах.

Обраний в Законі України «Про освіту» підхід також виключає ППП у сфері науки, якщо приватний партнер прагне утворити інноваційне підприємство на власній матеріальній базі поза межами закладів освіти. Це призводить до ситуації за якої, наприклад, утворення та розвиток окремого дослідного виробництва не може вважатися «співпрацею з метою розвитку освіти і науки». Водночас відповідно до пункту 8 статті 1 Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», дослідне виробництво може утворюватися як окрема юридична особа, не пов'язана з закладом освіти чи науковою установою.

Додатково слід звернути увагу на те, що інноваційна інфраструктура не обмежується виключно інноваційними підприємствами. Відповідно до статті 1 Закону України «Про інноваційну діяльність», під інноваційною інфраструктурою розуміють «сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань,

асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо)» [5]. У науковій літературі до неї відносять різні за своєю організаційно-правовою природою та спеціалізацією суб'єкти господарювання: технологічні та наукові парки, технополіси, стартапи, венчурні фонди, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій, центри комерціалізації, біржі інтелектуальної власності тощо [6, с.44]. На думку автора, зосередження статті 81 оновленого Закону України «Про освіту» виключно на інноваційних підприємствах є недоречним обмеженням.

Разом із тим, хоча стаття 81 оновленого Закону України «Про освіту» фокусується на певних складових інноваційної інфраструктури (інноваційних підприємствах), вона ігнорує дослідницьку інфраструктуру. Такий підхід викликає питання, оскільки дослідницька інфраструктура так само сприяє розвитку освіти, науки та наукової діяльності. Таким чином, поза увагою залишається «сукупність засобів, ресурсів та пов'язаних з ними послуг, які використовуються науковим співтовариством для проведення досліджень на найвищому рівні, що охоплює найважливіші об'єкти наукового устаткування та обладнання або набори приладів, ресурси, що базуються на знаннях (колекції, архіви, депозитарії або банки даних наукової інформації), інфраструктуру, засновану на технології комунікацій (грід, комп'ютери, програмне забезпечення і мережевий зв'язок), та інші структури унікального характеру» [7]. У той же час спеціалізований Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» не містить ніяких положень про здійснення ППП щодо дослідницької інфраструктури.

Отже, Закон № 4510-ІХ додав до можливих сфер ППП «освіту, наукову і науково-технічну діяльність», однак не врегулював особливості підготовки та реалізації проектів в цих сферах належним чином. Внесені зміни до Законів України «Про освіту» та «Про фахову передвіщу освіту» охоплюють, переважно, питання освіти, однак виключають ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності поза закладами освіти. Автором пропонується декілька варіантів вирішення цієї проблеми:

1) З оновленої статті 81 Закону України «Про освіту» слід усунути вимогу щодо утворення інноваційних підприємств виключно на базі закладів освіти;

2) Слід визнати, що Закон України «Про освіту» врегулює інноваційні підприємства виключно на базі закладів освіти, а особливості утворення інших інноваційних підприємств, що сприяють розвитку науки, варто врегулювати шляхом внесення змін до

відповідних нормативно-правових актів (зокрема, до Законів України «Про наукові парки», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про індустріальні парки», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» тощо).

3) Слід доповнити Розділ VIII «Особливості підготовки та реалізації проектів публічно-приватного партнерства в окремих сферах» оновленого Закону України «Про публічно-приватне партнерство», впровадивши до нього загальну статтю щодо особливостей ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

На думку автора, перший підхід є найбільш простим для реалізації, однак призводить до перевантаження Закону України «Про освіту» непритаманними йому об'єктами регулювання поза межами освіти. Натомість другий підхід дозволяє врахувати специфіку кожного типу об'єкту (науковий парк, дослідна установа тощо), однак потребує найбільшої законодавчої роботи та є негнучким для подальших майбутніх змін. Нарешті, третій підхід можна вважати компромісом, який утворить зрозумілу «точку входу» для розуміння особливостей підготовки та реалізації проектів ППП в сфері науки. Хоча це призведе до змішування регулювання ППП щодо різноманітних об'єктів дослідницької та інноваційної інфраструктури, останній підхід, на думку автора, є найбільш оптимальним на цьому етапі розвитку ППП. Окрім того, такий підхід продовжить логіку законодавця з регулювання специфіки окремих сфер в Розділі VIII Закону України «Про публічно-приватне партнерство».

Висновки. У ході дослідження визначено, що Закон № 4510-ІХ розширює сферу застосування ППП та є позитивним кроком до модернізації цього механізму. Водночас автором висловлено ряд зауважень щодо юридичної техніки, неузгодженості термінів та недостатній увазі до специфіки реалізації ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності.

Обґрунтовано, що специфіка наукової сфери потребує відходу від фінансово-центричних показників та правового закріплення спеціальних науково-технічних метрик ефективності відповідних проектів: кількість публікацій/патентів, підготовлені кадри, години доступності наукового обладнання спільного користування (beamtime) тощо.

Запропоновано розробити особливу процедуру застосування механізму ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності, що передбачає поетапну модель реалізації із проміжними перевітками результативності. Зазначена пропозиція спирається на ускладнену прогнозованість наукових проектів та досвід ЄС щодо функціонування Спільнот знань та інновацій (KICs) від Європейського інституту інновацій та технологій (EIT).

Виявлено термінологічну неузгодженість між поняттями «приватний партнер» і «приватний інвестор» у Законах України «Про освіту» та «Про публічно-приватне партнерство», що призводить до деформації розуміння механізму ППП.

Привернуто увагу до дублювання переліку інноваційних підприємств у Законах України «Про публічно-приватне партнерство» та «Про інноваційну діяльність», що є недоліком юридичної техніки, який може призвести до появи колізій при майбутніх оновленнях законодавства.

Наголошено на обмеженості оновленої статті 81 Закону України «Про освіту», що врегульовує застосування механізму ППП виключно щодо інноваційних підприємств на базі закладів освіти, проте ігно-

рує інші типи об'єктів інноваційної та дослідницької інфраструктури.

Запропоновано три варіанти вдосконалення законодавства щодо застосування механізму ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності: (1) усунення обмежень з оновленої статті 81 Закону України «Про освіту»; (2) врегулювання особливостей наукових ППП у спеціальних законах; (3) доповнення Розділу VIII Закону України «Про публічно-приватне партнерство» статтею про особливості ППП у сфері наукової та науково-технічної діяльності. Зроблено висновок, що третій підхід є найбільш доцільним на сучасному етапі розвитку механізмів ППП, оскільки забезпечує системність та гнучкість правового регулювання.

ЛІТЕРАТУРА

30. Проект Закону України від 01.07.2022 р. № 7508. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/39902>
31. Фелів О., Погребна А., Сторожук Т. Нова модель ППП в Україні: як Законопроект №7508 відкриває шлях до відбудови та інвестицій. *Integrites*. 28.07.2025. URL: <https://www.integrites.com/uk/publications/ukraines-new-ppp-model-draft-law-no-7508/>
32. Мамаєв І. О. Проблеми інституційної підтримки публічно-приватних партнерств в Україні. *Science and Technology: Challenges, Prospects and Innovations* : Матеріали XII-ї Міжнародної науково-практичної конференції (м. Осака, Японія, 17-19 липня 2025 р.). С. 185–189. URL: <https://sci-conf.com.ua/xii-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-science-and-technology-challenges-prospects-and-innovations-17-19-07-2025-osaka-yaponiya-arhiv/>
33. Мамаєв І. О. Роль інноваційних платформ в інноваційному та цифровому розвитку ЄС на прикладі спільнот знань та інновацій (КІС). *Шляхи імплементації європейської політики впровадження цифрових технологій* : монографія. Харків: НДІ ПЗІР НАПрН України, 2022. 272 с. С. 162–198. URL: <https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2023/05/monografiya.pdf>
34. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
35. Малойван В. В. Інноваційна інфраструктура: методологічні засади правового регулювання. *Право та інновації*. 2015. №2(10). С. 43–48. URL: <https://pti.org.ua/ndipzir/uk/article/view/281/221>
36. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26.11.2015 р. № 848-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>

REFERENCES

1. Verkhovna Rada of Ukraine. (2022, July 1). *Draft Law of Ukraine No. 7508*. Retrieved from <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/39902>
2. Fieliv, O., Pohrebna, A., & Storozhuk, T. (2025, July 28). The new PPP model in Ukraine: How Draft Law No. 7508 paves the way for reconstruction and investment. *Integrites*. Retrieved from <https://www.integrites.com/uk/publications/ukraines-new-ppp-model-draft-law-no-7508/> [in Ukrainian].
3. Mamaiev, I.O. (2025). Problems of institutional support for public-private partnerships in Ukraine. In *Science and Technology: Challenges, Prospects and Innovations: Proceedings of the 12th International Scientific and Practical Conference (Osaka, Japan, July 17–19, 2025)* (pp. 185–189). Retrieved from <https://sci-conf.com.ua/xii-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-science-and-technology-challenges-prospects-and-innovations-17-19-07-2025-osaka-yaponiya-arhiv/> [in Ukrainian].
4. Mamaiev, I.O. (2022). The role of innovation platforms in the innovative and digital development of the EU using the example of Knowledge and Innovation Communities (KIC). In *Ways to implement the European policy of digital technologies: Monograph* (pp. 162–198). Kharkiv: NDI PZIR NAPR of Ukraine. Retrieved from <https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2023/05/monografiya.pdf> [in Ukrainian].
5. Verkhovna Rada of Ukraine. (2002, July 4). *On innovation activity* (Law No. 40-IV). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>

6. Maloivan, V.V. (2015). Innovation infrastructure: Methodological foundations of legal regulation. *Law and Innovations*, 2(10), 43–48. Retrieved from <https://pti.org.ua/ndipzir/uk/article/view/281/221> [in Ukrainian].
7. Verkhovna Rada of Ukraine. (2015, November 26). *On scientific and scientific-technical activity* (Law No. 848-VIII). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>

MAMAIEV ILLIA

Research Assistant of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework
for the Innovative Development of NALS of Ukraine

ADAPTING THE LEGAL FRAMEWORK OF PUBLIC–PRIVATE PARTNERSHIPS TO THE NEEDS OF SCIENCE

Problem setting. The development of scientific and R&D activity requires substantial resources, especially for research infrastructure. Given fiscal constraints, state–business cooperation becomes salient. Law No. 4510-IX, which updates the PPP framework, creates preconditions for mobilising private investment in education, science and R&D. However, the specific characteristics of this sector, including uncertain research outcomes, long project cycles, and indirect economic returns, make it difficult to apply general PPP rules directly. This paper examines the adaptability of Law No. 4510-IX to PPPs in science, particularly for research infrastructure.

Analysis of recent research and publications. Ukrainian scholarship has addressed PPP law and research infrastructures, yet the legislative novelties necessitate reassessment of PPP use in science/R&D, with emphasis on infrastructure development.

Purpose of research. To identify legal factors that hinder PPP application in science and R&D.

Article’s main body. The paper reviews Law No. 4510-IX (19.06.2025) and its enhancements to PPP mechanisms. It finds that, despite progress, implementation in science/R&D remains insufficiently regulated. Concerns include drafting technique, terminological inconsistency (“private investor” vs “private partner”), and limited attention to sector specificity. Current effectiveness analysis is overly finance-centric and underweights R&D performance metrics. The paper argues for phased implementation with interim performance reviews and for integrating research-relevant KPIs. It also highlights obstacles posed by confining PPPs to innovation enterprises only within higher-education institutions, thereby narrowing opportunities for broader research and innovation infrastructure. Three legislative options are proposed: (a) remove excessive limits from the Education Law; (b) detail PPP features in special statutes (e.g., Science Parks, Industrial Parks); or (c) insert a general article on science/R&D PPPs into Section VIII of the PPP Law.

Conclusions and prospects for development. Law No. 4510-IX expands PPP scope and modernizes the instrument, yet issues persist: drafting, terminology, and insufficient sectoral tailoring. The paper substantiates the need to move beyond finance-centric indicators and legally embed research-technical metrics (publications/patents, trained personnel, shared-equipment beamtime, etc.). It proposes a phased PPP procedure with interim performance checks, drawing on EU practice (EIT KICs). It identifies “private partner” vs “private investor” inconsistency and the narrow focus of Article 81 of the Education Law. Three improvement paths are outlined; the preferred option is a general science/R&D PPP clause in Section VIII of the PPP Law to secure systematic and flexible regulation.

Key words: public-private partnership, legal framework, research infrastructure, innovation infrastructure, innovation enterprises, science parks

За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:

Мамаєв І. О. Адаптація правового регулювання публічно-приватного партнерства до потреб науки. *Право та інновації*. 2025. № 3 (51). С. 19–24.